اڻاسي آزادي

مميءَ سچ ٿي چوانءَ تنهنجو هي پٽ آمريڪا مان ڪرجي آيو اٿيئي." نريش ڪلڪڻ شروع ٿي ڪيو. ڪويتا جي هن سٽ تي، ماءُ جي منهن ۾ ڏسڻ لڳو. ماڻهه اجان دال چانورن کي مانيءَ جي ٿڪريءَ ۾ ويڙهي، مک ۾ وجهڻ تي هئي، جو ڏيءُ جي هيءَ ڳالهه ٻڌي ڪنڌ مٿي ڪري ڪويتا ڪيڏهي ڏسڻ ويهي رهي. چيائينس "ليڪن چو چيو تو ڪويتا؟"

"ممي نانڪ ڏسڻ وياسين ته چوي ٿو سهڻي ۾ سهڻي ڇوڪري سچ پچ سيني لاءِ هجڻ کپي هڪ لاءِ چو؟"

ماءُ چيو، "سچ ته چوي ٿو ۽ جوانيءَ ۾ ايندي ايندي هر ڪا ڇوڪري سهڻيءَ ٿيو ٿي پوي...."

"تو نه سمجهو ممي." ڪويتا چمچو ڪانٽو پليٽ تي نرڪايو. "نريش چوي ٿو شهر جي جيڪا سهڻي ۾ سهڻي ڇوڪري هجي، سا سيني مردن کي ملڻ کپي."

"ٺلئي گهوڙا." مميءَ ڳڻي تڪڙ ۾ وات ۾ وڌي ۽ پيپڪندي چوڻ لڳي "مرد مڙا گهوڙا، هڻي ڇوڪريءَ کي چيتيون چيتيون ڪري ڇڏين. ويچارا رشي مني ان ڪريڪئي ته شهر جي سهنيءَ ڇوڪري کي ديوداسيءَ بڻائي ديوتا جي چرنن ۾ سوگهو ڪندا هئا...."

نريش تڪڙو تڪڙو ڪلڪڻ لڳو.... وچ ۾ هڪ پيرو چڪن جي ٽنگ چوسي ڦٽي ڪندي چيائين، "سوگهو ڪندا هئا" ۽ ڪنڌ جي اشاري سان پيڻ کي چيائين ٻڌيس ماڻهي جي ڳالهه...." وري ڪجهه ياد ڪري چوڻ لڳو "ڪويتا اهو تون ڪهڙو شعر چوندي آهين "چنڊ پل ڪنهن جوءِ هجي پر چانڊني سڀ جي هجي."

"مطلب؟"

"مطلب تون ئي ٻڌا."

”مطلب تہ سهڻي ڇوڪري شادي ڪري زال ٿيڻ کانپوءِ جيڪڏهن ڪيس ڀرقعي ۾ نہ رکجي سندس حسن کي ڏسي قدرت کي ساراهڻ جو هرڪنهن کي وجهہ ملڻ کپي.“

ماڻهہ هامي ڀري، ”ها سونهن تہ آهي ڀڳوان جي رچنا. جيترو ڏسيس اوترو آنند ملي ٿو تہ راڌا ڪرشن ۽ رام سيتا جون مورتون ته ٿاهين ٿي وينديون. ڏاسوارٽيءَ جيڪو سنگ مرمر جڪو مندر ٺهرايو آهي نہ نريش. وجي ڏس تہ اچ اتي اهي مورتون....“

نريش ذرا شيطانڪيءَ سان چيو، ”سونهن آهي ڀڳوان جي رچنا...ٻڌيس ڪويتا. سونهن آهي ڀڳوان جي رچنا..“

”نہ؟ ڪونهي؟ ڇاڪيئن ڪويتا. تون سچ چئج...“ ماءُ پڇيو.

جواب نريش ڏنو، ”اڙي اهي مورتون ڄئپور جي ڪاريگرن جي رچنا آهن ڀڳوان جي رچنا ڪونهن...“

ڪويتا جو جواب آيو ”سيتا ڇاهي راڌا برابر سهڻيون استريون هيون.... تون ليئن چئي سگهندين تہ سيتا کي راوڻ کڻي ويو تہ هو صحيح هو.“

ڪويتا جي نهار ۾ تلخي ڏسندي نريش جو ساهس جهڪو نہ ٿيو چيائين، ”مان شادي شده زال لاءِ نٿون چوان. پر راڌا تہ شادي شده نہ هئي پوءِ ڪرشن سان سندس نالو ڪنيو وڃي ٿو....“

”تون نہ سمجهندين نريش.“ ماءُ چيو.

To hell with it" (وجي جهنم ۾ پوي) چوندو نريش پيپر ٽيڪن سان هٿ اگهي ڪڙو ٿيو.

ڪويتا چيو، ٻچو. هٿ ڌوءُ ڌوءُ گيندي ڇا لاءِ آهي؟ هتي آمريڪا واري ٿڌ ڪونہ ٿي پوي. جوٺهين هتي هجيئي تہ اها داڳ ۾ رڌل ڇڪن واري هٿن ۾ ٻانس سنگهي بيهڻ نہ ڏيئيئي پر ۾.“

نريش ڪلڻ لڳو.... "To hell with it" ٻچت نٿو ڪريان."

ڪلڪي پي ٿيڪي ڇڙا ٿي وي ڏسڻ وي وينا.

مميءَ جي گوڏي تي ليٽيل ڪويتا اوچتو اٿي ڪڙي ٿي ”ممي هي آوازٻڌڻ رڌڻي مان؟

نوڪرياڻيءَ ڪجهه پڇو.... هاءِ الا اهو ڪارن ويڪر جو سيٽ جيڪو اڄ ڪوليوسين, ان جو

پيس نه هجي....

نريش چيو, ”آمريڪا ۾ نوڪر ناهن ته انهيءَ پڄ ڊاهه ڪان چٽو پيو آهيٻرتن وڌا ڊش

واشر ۾ٻباسڻ سپ صاف...."

”سپ صاف“ ماڻٻحث ڪيو. ڪويتا ته رڌڻي ۾ نوڪرياڻيءَ کيڄبون ڪڍڻ لاءِ هلي ويڪي

”جڻ تونڪي آمريڪا مان ٿي آيو آهين؟ مان جڻ ڪانه ٿيڪي آهيان پڙهي وٺان؟“

”ته پڙهي وٺ هي تڪليفون ڪونه هيون نه, اهو ته مجين ٿي نه.“ نريش ڪلڻ لڳو.

”هرڪنهن شهر جا دڪ سڪ پنهنجا آهن. ڊش واشر ۾ٻٻباسڻ رک, صلبڻ وجهه, وري

ٻباسڻ ڌوپي نڪرن ته نڪاڻي لڳاءِ, هتي ملڪي رک سپ ڪم اهلڪي ڪري وجي. مشينون

ته سپ لاءِ آهن اتي مارڪيٽ مان پاڇيون ڪپن, ته جڏهن موٽر ڪڻ, گراج مانٻاهر ڪڍ, هلاءِ,

تڏهن وجي مارڪيٽنگ ڪري اچ. هتي در تي پاڇيءَ وارو تازي پاڇي ڏيڪي وجي.“

ڪويتا رڌڻي مان واپسملڪي ته خوش ٿيڪي لڳي چيڪين ”آواز ته ڪيڏو ٿيو پر هيٽنگ ڊش

پڄي ڪونه پيو, رڳو ڪريو هو...“

”هاڻي ڏس چتر ليکا جي هيءَ سين“ هٿ کان پڪڙي ڪويتا کي ڪوچ تي سٽيندي نريش چيو.

”ٺڪي، اها سين ته مون کي مس ڪرڻي پئجي نه هئي... الا مينا ڪماريءَ جو هي جوڳي روپ...“

”مري ويئينءَ نه“- نريش کلڻ وينو.

ماءُ چيو ”مري ته ڪلهه ڪملاوتيءَ جي راڳ تي پئي ويئي هئي. جپان جهڙي ملڪ ۾ رهي ٺڪي آهين پيلپ الاهي ملڪ گهمي آهين ڪو ڏيءُ اٿيئي؟ سونهن تي مرين، راڳ تي مرين، سڳنڌين تي مرين، ڪا ڪاڏي جي شيءَ ڏاڍي پسند اچي تپ چئين مري ويس ممي، هھڙي سني مٺڪي، آخر جاپان مان مرڻ ڪانسواءِ ڪجھ سکيپئڻي آهين؟“

ڪويتا اٿي ماءُ جي گود ۾ وجي ڪنڌ رکيو. سندس چپن تي آڱر ڦيرڪي پنهنجون ٺگون هلائيندي چوڻ لڳي، ”ممي هر سناڻ تي مران ٿيپرليبر پر نريش وانگر سني شئيءَ ماري ڦٽي ڪرڻ وارا ويچار ته ناهن نه مهنجا.“

”هاڻي وينا پاڻ ۾ بحث ڪريو. ماريا آيا آهيو هڪڙو ڏڪڻ کانپيو اتر کان رهندا هتي رڳو مهينو مس سوبه وينلبحث ڪريو.“

ڪويتا ماءُ جي ڳلي ۾ ٻانهن وريکي چيو ”ڏکڻ اتر نه پشچم پورب چئه...“

ماءُ چيو ”هاڻي ڏس ڏس پهرين تنهنجي چترليکا.... وري چوندسينءَ رولڪنڊ ڪريو...“

ڪويتا اڃان ڪيچل جي موڊ ۾ هئي ماءُ جونڀانهون ڪٽي پنهنجي گلي ۾ رکيئين

چوڻ لڳي ”توبڌي مميءَ جي ڳالهه پورب پشچم کي اتر ڏکڻ ٿي چوي نريش.“

"To hell with it" نريش انمنيو جواب ڏنو ۽ ڏاڍي ڌيان سان پڪچر ڏسندو رهيو. هاڻي

ڪويتابه پڪچر جي ڪٿا ۾ ملئه مئه ٿي ويئي.

فلم ختم ٿيڻ تائين هال ۾ ايڏي ماٺ هئي جو ٿنهي ڄڻن کي فلم نه پر جيوت جو ڪو

سچ چتر پئي محسوس ٿيو. فقط ڪنهن مهل جذبات جي ويگ ۾ اچي ڪويتا اوهه- آهئي

ڪئي يا اکين مان ڳوڙها ٿي اگهيائين.

فلم پوري ٿينديئي ويڊيو ۾ پنهنجو پاڻ روائيند ٿيڻ شروع ٿي ويئي. ڪويتا ماءُ جي

گوڏن تان اڇانڪ اٿي ويهي چيائين ”هي ته ويڊيو وڌيڪ سنو ٿئبو. منهنجي ۾ ته روائين

ڪرڻ سانئي روائين ٿيندي آهي.“ "To hell with it" نريش ليٽن چوندو هال مان وڃڻ

لڳو.

ڪويتا ٽپ ڏئي اچي ڪيس هٿ ڪان پڪڙيو. ”ويهه هتي.“

ڪويتا جي مميبه اٿي وڃڻ لڳي ڪويتا ڪيس ڪڙتي کان پڇڪيو ته ماءُ چيو ”سيءُ پيو

پوي مان شال کڻي ٿي اچان.... پر مان جيڪر وڃي هاڻي آرام ڪريان توهانبئي نه وينا ته

رات جا 12 ته ضرور ٿي ويندا.“

ڪويتا چيو: ”ليٽن نه هڪبئه ٿي سگهي ٿو. ڏس ته ڪيڏن سالن کان پوءِ گڏيا آهيون....

ممي پوءِ به وچڻ تي لڳي. ڪويتا رڙ ڪئي "ممي: آنٽيءَ کي فون ڪئي ته منهنجي سس لاءِ هيٺ ملڪيءَ کان سياڻي پاپڙ ضرور ڪرڪي رکي؟"

"ءِ ها" ذرا ننوليءَ سان نريش چيو، "متيرن جون ڪچريون ءِ سڪل سوانجرو ءِ... ءِ چا مبوراني... ته چا..."

"هون... هون..." ڪويتا پاءُ جيهبانهن جهلي روسامو ڪيو.

مبانهن چڻڪي نريش چيو To hail with you پاپڙ ڪچريون؟ سوانجرو. تنهنجي سس آهي ڪين موهن جي دڙي جي آديواسڻ؟ چا چا ٿو ڪپيس haill with it

ڪويتا ڪجهه سنجيدڪي ڪجهه نماڻڪي سان چيو، "ويچاري وڏيءَ عمر جي آهي. مميءَ وانگر آمريڪا، انگلينڊ ڪانه گهمي آهي...."

"متي جون سور آهن اڳيون رسمونبه ته اڳيون زالون. کهڙيون کهڙيون شيون هاڻي نڪري پيون آهن... مان ٿو چوان جنهن زال کي حالتن سان نهڪڻ هنٿو اچي سا ڪنهن ڪم جي ناهي،. پاپڙ ڪچڙيون چي، هيبه ڪي ڪلڪڻ جون چيزون آهن."

ماءُ پنتي مووٽيمڪي. پٺ جو ڪن پٽي چيڪين، "ماريا هيل وٺ اٿ، پهرين اهو تمبڏاءِ آمريڪا ۾ نه ٿئه ڪيئنبدين کي پنهنجي قسم جي ڪڪيزبسڪيٽن) سان چاهه هو. سيني ملڪن ۾ پراڻي تي مرندڙبيدا چا جوانبه ڏسندين..."

"آهه. منهنجيبڏايون ممي.... هاڻي چوندين هيل وٺمبڏيوان ممي" ٺهڪڙو مک ۾ جهلي ڪويتا پاءُ طرف ڏٺو.

پاڻ کي مسخريءَ جي موڊ ۾ هو. جهٽ هٽي سندس چوٽي پٽي چيائين ”ها هوو هو هو چمچي. سس تي اهي مسڪا نہ هٽي تہ تنهنجلہار پاڻ وٽ رکي توکي انڊيا گهمڻ جي موڪل ڪيئن ڏئي.“

”ڏسين ٿي ممي“ ڪويتا رڙ ڪئي, ”نريش تي سچو مٿيريلزم جو آمريڪي رنگ چڙهي ويو اٿيئي. منهنجي سس کي آهي جڻ مسڪن جي ضرورت.“

”هيل وٽ يوءِ سس, چئي نريش وجڻ ٿي لڳو تہ ڪويتا ڪڙتي ڪان چڪي ڪٽي صوفي تي سٽيس.

”ويھ هتي... سچپڏاءِ تون ليئن ٿو سمجهين تہ مان پنهنجي سس لاءِ پاڻ ڪچريون فقط چمچاگيريءَ يا مسڪا پالش سبب وٺي ويندي هونديس؟“

”نہ نہ چا؛ ڳالهہبلڪل صاف پيئي آهي. رهي ٿي ملئي جاپان ۾ ۽ ڪارلئيس ٿي متيرن جون ڪچريون؟“

”پليل آهين نريش. اسان جي پورپي تهذيب اهئي آهي تہئي کي جو وٽي سو وس پڄندي ضرور ڪجي.“

نريش ڪوچ اڳيان رکيل شيشي جي ٽيبل تي ڏڪ هنيون (پہئي کي اهو سونهين ٿو تہ پهرئين کي چوي انڊيا ٿو لهين تہ جهڏو گرام خريد ڪري اچج مون لاءِ...“

”او نو نريش. تون سمجهين چو ڪين ٿو؛ هي تہ آهي نظر نظر جو ڦير. مان سس جي فرمائش کي سندس دلپسند چيزن جي گهر نٽي سمجهان... ”تون...“

"To hell with it" ٻحث بند ڪويتا. مان تنهنجي جاءِ تي هجان ته جيڪر اهڙي ڪلب ۾ واهيات چيز وٺي وڃڻ ڪين چاهيان."

ان مهل ماءُ اچي ڏيءَ جي ڪلهن تي هڪ شال رکي. نريش ڪوچ جي ٻانهن ۾ لڳل خانو کولي پتو ڪڍي ورتو ۽ ايش ٽري ۾ سگريٽ رکي پتو کولي ماءُ کي چيائين "سير ڪرسي.... تي وچي...."

"مان وچي ٿي سمهان نريش سيءُ پيو پوي."

نريش ماءُ جي شال لاهي ڪٽي ڦٽي ڪئي. تونبه هاڻي ڪويتا جي سس وانگر جهڏي گدام جي آديواسڻ ٿيڻ لڳي آهين. ويهه هتي سيءُ ٿو پويئي ته وٺمبرئندي ڊڪ....

"ڏاڍو لچو آهين نريش" ماءُ ڪرسي سيرهي پت مان شال کنئين. نريش ايتري ۾ ٻن گلاسن ۾ وسڪي ٺئين ۾ٻوئندي اوتي ورتي.

ڪويتا چيو، "منهنجي ته اڄ ڳالهين ڪرڻ جي موڊ هئي..."

"To hell with it" نريش تاڪيون ٺهلائي سگريٽ کنيو.

ڪويتا پٽن کي هٿئي ڪين لاتو ڳل کي هٿ ڏيو ويني رهي.

"ڇا جا جهازٻڏا؟ ڪنڊ جا ڪينٻاروت جا؟" سگريٽ جي رک ڇڏيندي نريش سوال ڪيو.

"تونبه ڇڏ ڪٽي پتي کي اڄ. ڪويتا جي موڊ ناهي ته...."

مگر ڪويتا رڳو سوچيئي سوچي پيئي نه. مان چوان ٿو ڪڪو پيئو غم اڙڪو. ڏس ممي.

سوچ جو زمانو ٽڏهن هو، جڏهن غريبي هئي. ڪويتا جي شادي لاءِ پئساس ڪپندا هئا.

منهنجي نوڪري ٿڪي واري هئي، پاپا ماڻهن کي انشوئرنس جا فائدا ٻڌائيندا هئا، ڪي ماڻهو سمجهندا هئا ته ڪم جي ڳالهه آهي. جي ڪمپني هو انشوئرنس ڪرائين، منهنجي صاحبزادي اسڪول جي هيڊ

مستري گهر ۾ هلائيندي هئي ته ممي ناراض رهندي هئي. ڇاڪاڻ ممي هو نه ملائين؟"

"هاڻي ته لکي ٿي...ٻڌاءِ ڪوتا؟ هاڻي ته جوڙس لکي ٿي مان تنهنجو دڪان ويٺي مزي سان

هلايان ٿي ٻاربه تمام خوش آهن، توکي اتي جيڪو سوشل ورڪ ڪرڻ هوءَ سو پلي وينو

ڪر..."

"۽ ناڻو؟"

"ناڻو ته ويچاري موڪليس ٿي پيئي ۽ چوي ٿي ناڻو زال ڪمائي چاهي مرد، ناڻي مٿان ته

ڪنهنجو نيو ڪونهي. گهر سکيو هلي سڀ جوابداريون پوريون ڪري سگهجن..."

"ها... ٺيڪ ٿي لکي اڄ منهنجي شاديءَ کي ٻه نه ڪري چار سال ته ٿي ويا. ويسٽ ٻه اهڙي

گهر ۾ جتي ڏڻ وار جي چنتائي ڪانه اٿن... ممي سچ ٿي چوان منهنجي سس پلي تو

وانگر دنيا ڪونه گهمي آهي تنهن ويچار تو وانگر اٿس. سيٺن مان ڪجهه اچڻ گهرجي سو

ته ويچاريءَ ڪڏهن پلجي ٻه مون کي نه چيو آهي. سڪ سان سندس پسنديءَ جون شيون

وٺي وڃان ته اکين تي رکي..."

ماءُ چيو، "ڪويتا ايتري سڪ سهنج ڪانپوءِ ٻه تون من ڪري تمام خوش نٿي لڳين..."

توکي سڀ ٻڌايان ممي. تون اصل ملڪڙي ٿي ويندينءَ."

"ڇاڪاڻ ڇاڪاڻ هيڏو سپينس ڇالاڪاڻ ٿي رکين."

نريش ٻيو سگريٽ دکايو ”ممي اسين شروع ۾ ڀڳسي لاءِ سرگردان هئاسين تنهن جڏهن سگريءَ جي چوڏاري سڀ گڏجي ويهندا هئاسين تڏهين سوچيندا هئاسين اسين پنهنجي قوم جي خوشحاليءَ لاءِ ڇا ڇا ڪري سگهون. موهن ۽ المندر ڪوليو نريش سنڌي اسڪول ڪوليو. اسان جي چوڏاري جيڪي ساٿيون ۽ دوست هئا تن ۾. اسان سان گڏ ڪڏهن ناٽڪ ٿي ڪيا. تہ تڏهين اها سهڻي زندگي سونهن جو شيڊيولي ٿيڻ واري ڳالهہ ڏس ڪيئن وساري وينا آهيون؟“

اڙي هيل وٽ يوءِ سونهن جا شيڊيولي. ان وقت سونهن جو شوق هو ڪٿي؟ اجان تہ ڀڳي غريبيءَ جي ڪندن ڪان پلئہ ڇڏاياسين. ڪمپن ۾ ڪير ورهاسين. سرڪار ڪان وڏولئن ڪي گهر ۾ مشينون وٺي ڏنوسين...“

ماءُ چيو هاڻي ڇڳي نہ وڃاءِ پٽ. ڇگلئي ليئن ڪجي جو هڪ هٿ ڏسي تنهنئي ڪي خبر نہ پوي...“

”ممي نريش اهو اڳيون نريش ڪونہ اٿيئي جيڪو خود ور ور ڪري چوندو هو نيڪي ڪر درياءُ ۾ لوڙهہ. ڪيڏن ماڻهن ڪي نوڪري وٺي ڏيندو هو. ۽ هاڻي؟“

ماءُ تڏهن ڪويتا جي ڪن ڪي مروٽو ڏيئي چيو ”تون ۽ پاءُ جي گلا تي اصل پاڙيو ٻيني آهين. ٿي ڇا ويو اٿيئي؟ هاڻي ماڻهو سڀ ڏندين ڏاند آهن وڏي ڳالهہ آزاديءَ کان پوءِ ملڪ رشوتخوري ايڏي وڌيل آهي جو ڪنهن جي مدد لاءِ ترسٽومئي نٿو پوي ۽ ٻس ڀڳسا ڦينڪ تماشا ديک“

الا. توهان‌ٻنهي کي الاجي ڇا ٿي ويو آهي. اها تون هئينءَ نہ ممي. جو چوندي هئي‌ئن ڌرم جو رڳو آدرش‌بدليو آهي، ڌرم نہ.“

”مطلب؟“ نريش نرڙ گهنجائي سوال ڪيو ”مطلب هي تہ ممي چوندي هئي هڪ سال اڳ‌واڻ، سچو ڌرمي اهو ليکيو ويندو هو جيڪو پڻائي ڏيارام وانگر جج جي ڪرسيءَ تي ويٺي‌بہ محسوس ڪري تہ سندس ڪري سندس نائيءُ ۾ رام جي ڏني پيئي هلي. مگر هاڻي سچو ڌرماتما اهو آهي جيڪو عوام ماڻهن جي سک سهنج لاءِ ڪم ڪري.“

نہ هيل وٽ. تنهنجي ماڻهن جا سک ۽ سهنج. مان سمجهان ٿو. مون اها آزادي ماڻي جيڪا هن ديس ۾ ملڻي‌ئي نہ هئي. هن ديش جا ماڻهو آهن جهڙو جيئڻ جو ڍنگ‌مانو تهڙو اٿن من جو ڍنگ‌مانو- لڪي چاني گلا ڠبيت- وقت وڃائون ڪلون آهن زالون چاهي مرد. ڪمائي ڪاءِ پيءُ اڏاءِ، سونهن ماڻ.... هاڻي اهو آهي منهنجو آدرش. اڙي ڇري ماڻي تہ ڏس اهلبنلٻنڌن آزادي سرگ آهي ڌرتيءَ تي سرگبباقي To hell with every.

ڪويتا چپ چاپ ياءُ ڏي ڏسندي رهي.ماٻاسي ٿيئي آهستي آهستي اٿڻ لڳي. سندس اک سچو وقت نريش تي هئي.

وايو منڊل‌بلڪل سانت هوبباهر هوا ۾ تيزي ايندي ٿي ويئي دريون کڙڪڻ لڳيون.

ڪلندي ماءُ چيو ”اوجهو ملي آهي اٿاسي آزادي هوا کي‌بہ. اٿوببلا دريون‌ٻريون‌بند ڪريو نہ تہ شيشا سڀ ٽڪر هوندا.... ٿيئي اٿي دريون‌بند ڪري پنهنجن ڪمرن ڏانهن وڃڻ لڳا.

ڪويتا ياءِ جي ڪن وٽ مڙي چيو ”ي اهڙي آزادي اگر تنهنجي هيڊ مسٽريس جوءِ اتي وٺڻ لڳي ته؟....“

اڪيون چنيي چنيي نريش يڪٽڪ پيڻ طرف ڏسندو رهيو جا ٿوري جيپ ڏيڪاري، اڪ پيجي، پنهنجيبيڊ روم ڏي هلي ويئي.